

ZLEWNIA BORUCINKI

Dorzecze rzeki Borucinki położone jest w granicach zachodnio-środkowej części mezoregionu Pojezierza Kaszubskiego, ok. 16 km na południowy zachód od miasta powiatowego Kartuzy. Teren zlewni zajmuje powierzchnię 31,4 km². Dorzecze Borucinki stanowi składową część systemu hydrograficznego rzeki Raduni, należąc bezpośrednio do zlewni Jeziora Raduńskiego Górnego.

Obszar cechuje znaczne zróżnicowanie hipsometryczne – występują tu zarówno wysoczyzny morenowe jak i powierzchnie sandrowe. Pod względem użytkowania ziemi przeważa zdecydowanie rolniczy kierunek wykorzystania gruntów.

Aktualny obraz roślinności rzeczynistej tworzą głównie wtórne, antropogeniczne zbiorowiska nieleśne. Dominują zdecydowanie grunty orne oraz użytkowane rolniczo łąki i pastwiska. Obszar ten należy do najsilniej wylesionych i zajętych pod uprawy na całym Pojezierzu Kaszubskim.

Typy użytkowania ziemi:

Tereny zabudowane – 66,4 ha 2,0%
Wody powierzchniowe - 55,6 ha, 1,8%
Lasy - 286,6 ha, 9,1%
Zarośla i poręby - 32,2 ha, 1,0%
Łąki i pastwiska – 603,9 ha, 19,2%
Nieużytki i murawy – 143,1 ha, 4,5%
Grunty orne - 1967,7 ha, 62,4%

Lasy - przewaga monokultur sosnowych

Znaczne powierzchnie zajmują zalesione stadia regeneracji torfowisk wysokich i przejściowych i występujące w kompleksach przestrzennych z nimi fragmenty borów bagiennych i brzezin bagiennych.

Obszary zabudowane są nieliczne, z reguły niewielkie i występujące w rozproszeniu.

Główne cechy zlewni:

- wyraźne zróżnicowanie doliny rzeki głównej na odcinek górny – rynnowy o szerokim płaskim dnie i minimalnych spadkach, oraz końcowy, dolny – stosunkowo wąski o nieco wyższych spadkach
- znaczne zróżnicowanie morfometryczne – z różnicami wysokości ponad 100m (najniżej położony punkt przy ujściu Borucinki – 161, 6 m n.p.m., najwyższe wzniesienie w północnej części – 266,85 m n.p.m.)
- występowanie stosunkowo licznych niewielkich zbiorników wodnych o powierzchni < 1 ha, oraz bagien i mokradeł. Ich rozmieszczenie nawiązuje do ukształtowania powierzchni (występowanie większych form dolinnych) oraz powierzchniowej budowy geologicznej i związanej z nią nieprzepuszczalności podłoża.
- w dnie rynnowego odcinka doliny znaczący jest udział rowów melioracyjnych odprowadzających nadmiar wody z łąk do rzeki, głównie w okresie wiosennym
- obszary pozbawione całkowicie odpływu powierzchniowego zajmują powierzchnię 0,67 km² (11,5% powierzchni badanej zlewni), a zlewnie odwadniane jedynie okresowo – 1,82 km² (31,3%).

Największymi źródłami zanieczyszczeń na terenie zlewni są ścieki z gospodarstw domowych skupionych głównie w dwóch wsiach Borucino (na południu) i Kamienica Szlachecka (w centralnej części zlewni). Związki biogenne mogą dostawać się do sieci hydrograficznej również z nawożonych pól. Brak w tej okolicy jakichkolwiek zakładów przemysłowych.